

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 241.

Anden Samling.

88de Mode.

Tirsdagen den 4de Marts.

(Forts.)

Pastor **Sørensen** (fortsat): Dersom det maa være mig tilladt at udtale den Betydning, der ligger i, at der er en Ubestemthed udtrykt i Paragraffen, saa mener jeg, at det er i begge Parters Interesse, fornemmeligen ikke at afholde Brudeparret fra at begjere den kirkelige Vielse og gjøre det ligegyldigt for en saadan kirkelig Handling, og fra ikke at vække Betænkelighed hos Præsten ved at udføre den. Jeg troer ogsaa, at jeg i saa Henseende kan fortroe mig til at finde Medhold hos den ærede Cultusminister i den Mening, at en lutherisk Præst, naar det kan tillades at forbigaae ham, og en Anden i hans Sted kan blive udvalgt til at foretage den Handling, som nærmest og egentlig kunde tilkomme ham, da ikke heller imod sin Villie maatte være paalagt denne Forpligtelse og navnlig ikke kunde blive tvungen til at vie en Christen til en Jøde. Det er under alle Omstændigheder — saaledes forekommer det mig — ikke alene høitideligt, men ogsaa hensigtsvarende til Handlingens Vigtighed og store Betydning, at den kirkelige Vielse ikke sættes tilside, og derfor kan jeg heller ikke dele Anskuelse med den ærede 1ste Landssthingsmand af tredje Kred (Kierregaard), som foreslæer, at § 8 reent skulde udgaae; men, i Fald Paragraffen ikke retteligt bør forstaaes paa den Maade, jeg har antydnet, vilde jeg foreslæe og indbringe Ændringsforslag ved næste Behandling, hvorved i det Ringeste Paragraffen modtog den Forandring, at en kirkelig Vielse i Fremtiden skulde kunne forrettes af en Præst, saavel af Brudgommens som af Brudens Troesfamsfund, som ikke af religiøse Grunde fandt sig afholdt fra

at meddele den, men at Anmeldelse om Vielsen dog skal stee til Brudens Præst, for at den o. s. fremdl.

Hvad **Eden** angaaer, da mener jeg, at den egentlig ikke vedkommer Forslaget, saaledes som det foreligger, i den Grad, at der er Grund til at gjøre noget nyt Forslag i saa Henseende, især da der er bestemt en Gudsformular saavel for Christne som for Jøder, og denne er saaledes, at, efter mit Begreb, Ingen dert vilde kunne finde Anstød eller finde Anledning til at vægre sig for at aflægge den, som ikke paa Grund af sin religiøse Tro maatte finde Eden utilladelig. Hvad nu den Betragtning angaaer, at det med Hensyn til Slesvig kunde være mindre tilraadeligt, at en saadan Lov udkom, da maa jeg dog bemærke, at jeg ingenlunde kunde finde det tilraadeligt, at hilde sig i dette Spørgsmaal ved Forslag til Forandringer af væsentlig Betydning, og med Hensyn til Slesvig er der jo ogsaa der det samme Forhold i religiøs Henseende. Den evangelisk-lutheriske Kirke, som er den herskende, rører man jo ikke ved, og det er alene de ikke der anerkjendte Troesfamsfund, hvis Forhold til Staten her bestemmes. Et saadant Hensyn til Slesvig er heller ikke iagttaget ved Drøftelsen af andre Love, som kunne være af Vigtighed, og selv Grundloven afgiver i enkelte Paragrapher Exempler paa, at et saadant Hensyn ikke er taget. Det er ogsaa bemærket, at der er en Ulikkerhed med Hensyn til Betydningen af Drødet „anerkjendte“, og at der kan være Tvivl om, hvilke de anerkjendte Troesfamsfund ere. Jeg mener imidlertid, at dette ved de ældre Lovbestemmelser vil kunne finde sin Afgjørelse, og, om det skulde gjøres fornødent, maatte det jo end ydermere kunne finde den ved Domstolene. Men de høitagtede lovtvændige Medlemmer af Udvalget, som særligt have omtalt dette, have selv, synes mig, paa den kla-